

Noc pred bitkou

„Bůh tě vidí, synu.“ otec-kapitán Miroslav napomenul Livjatána, keď zbadal, ako berie placku z Moghovej kôpky. Nevadilo mu, že Livjatán obral ghoula, vedel by citovať minimálne štyri rôzne výklady písma, ktoré by dokazovali, že toto nie je porušenie prikázania nepokradneš. Vadilo mu, že Livjatán ho predbehol. Keby si vzal placku teraz aj on, Mogh by si isto všimol, že jeho kôpka je zrazu prázdna a mohlo by ho to rozladiť. Čo by Miroslava zvyčajne netrápilo, ale keď ste na neznámom území, údajne zamorenom mutantami, tak si rozmyslíte, či sa vám oplatí rozladiť jedinou osobu, ktorá sa tu vyzná.

„Otče, vole,“ usmial sa na neho Livjatán „ale nic neříká.“ Spokojne sa zahryzol do placky a obzrel sa, čo robí Mogh.

Ten ešte stále stál na terénnej vyvýšenine a predvojnovou Meoptou pozoroval krajinu. Šomral si pritom niečo sám pre seba popod nos. Z nezrozumiteľného mumľania zrazu vypadlo niečo ako:

„Určite sú tam.“ a ghouľ sa vydal ku kŕmiacej sa skupinke.

„Okamžite sa zbalte, presúvame sa vyššie, pri rieke sú mutanti.“ povedal ticho a začal zadupávať oheň. Livjatán sa snažil namietnuť, že cez hustú hmlu nemohol Mogh nič vidieť, aj keby mal akokoľvek dobrý ďalekohľad, ale s plnou pusou mu nebolo vôbec rozumieť. Zvyšok skupiny, strhnutý Moghovou rozhodnosťou, už s chvatom balil veci do batohov.

„Ještě tu máš jídlo.“ upozornil Miro Mogha.

„Ja nebudem, kludne to zjedz, ak chceš.“ odvetil mu Mogh.

Miroslav sa potešil a obrátil sa prázdne miesto, kde bola ghoulí kôpka. Livjatánov úsmev, a hlavne líca podobné škŕekovi, Mirovi ozrejmili situáciu, a tak si len hodil batoh na plecía a vykročil za ostatnými.

Mogh vpredu nasadil tempo, ktoré Miroslava čoskoro donútilo chytať druhý dych. Chodidlá, spuchnuté pochodom z predchádzajúcich dní, ho páľili. V prudkom kopci zakopával o trčiacie korene, nohy mu podklzavali o uvoľnené kamene a s rýchlo odoznievajúcim súmrakom mal čo robiť, aby nestratil z očí Justyho, kráčajúceho pred ním. Miro s čistým svedomím mohol prehlásiť, že podľa Olmützského prieskumnického kódexu, môže túto časť cesty klasifikovať ako pekelný výstup.

„Nevěřil bych, že budu ledva stačit někomu, komu je cez dvě stě.“ ozval sa za ním prerývane Livjatán.

Miroslav si v duchu spravil poznámku: nikdy nevěř ghoulí, pretože po Livjatánových slovách si uvedomil, že od začiatku výšľapu od Mogha nepočul žiadnu sťažnosť na boľavé kolená, lámanie v krížoch, stuhnuté kĺby, či aspoň na mizerné počasie. Za to on, ak by stíhal s dychom, by si zahrešil až-až. Mal pocit, že má v ohni nielen nohy, ale aj pľúca a plecía. Pochod sa pre neho zmenil v nádych, výdych, napiť sa, udrzovať teplotu, snažiť sa neškripať zubami bolesťou, kráčať ďalej, inak v temnom lese stratí ľudí pred sebou. Batoh mu ťažil na plecích každým krokom a už pred piatimi minútami vážil aspoň tonu. A to si balil len tie najnutnejšie veci. V tom mu došlo, že tam má jednu zbytočnosť. Ten mizerný ghouľ mu vnútil kameň. Pred odjazdom, v Osade Přátelswí, všetkým tvrdil, že pri výprave do vzdialenej, cudzej zeme, budú potrebovať kus rodnej hrudy. Bol dosť presvedčivý, zanovito na tom trval a vtedy nikomu neprišlo za zlé vyhovieť ghoulí sentimentu a každý si vzal so sebou „kúsok domova“. Teraz mal Miro pocit, že ho balvan na spodku batohu strhne dolu z kopca. So sklonenou hlavou kráčal už len z nohy na nohu a začalo sa mu zdať, že z námahy má dokonca preludy, pretože by prisahal, že počuje ako Justy cvaká poistkou na zbrani.

Keď už mal pocit, že vyčerpaním nespraví ani krok, Justy pred ním sa zvalil na zem. Miroslav dvihol hlavu a zbadal, že zjavne dosiahli vrchol kopca a prišiel čas na odpočinok. Zvalil sa medzi Justyho a vysokú kopu navŕšeného kamenia a zhlboka predýchaval. Nohy sa mu triasli a snažil sa ich držať v čo najpohodľnejšej polohe, aby nedostal krče. Za okamih sa zmohol tak, že si zvládol dať dole popruhy batohu a uľaviť aj unaveným pleciam. Celá skupinka mlčky ležala a odychovala.

Po chvíli sa Mogh zdvihol a Miroslav bol pripravený, že ak ten parchant skúsi povedať niečo o tom, že treba pokračovať v ceste, tak mu dá pocítiť hnev božieho služobníka. Ghouľ si okašľal, aby pritiahol pozornosť všetkých a pomalým, zasneným hlasom začal hovoriť:

„Chcel by som vám porozprávať príbeh, ktorý je spätý s týmto miestom. Príbeh, ktorý sa možno

stal. Príbeh, ktorý si možno niekto vymyslel. Príbeh, ktorý sa odohral pred sto rokmi. Vtedy, rovnako ako teraz, bola táto zem sužovaná nájazdmi panónskych mutantov. Ich nájazdy vtedy boli častejšie, zúrivejšie a ničivejšie. Plienili, pálili a vraždili bez milosti. Ľudia ten útlak už nemohli vydržať a rozhodli sa im postaviť na odpor. Rozoslali žiadosť o pomoc aj do okolitých osád a ich prosby boli vyslyšané. K rozhodujúcej bitke sa prišli pripojiť muži z podhoria Javorníkov, z Rajeckej aj Turčianskej doliny. Prišli Kysučania, Oravania, ba dokonca aj Liptáci. Zhromaždilo sa najviac mužov v zbrani, čo tento kraj od apokalypsy videl. Poschovávali sa v ruinách Bystrice a keď mutanti prišli plieniť, udreli na nich zo zálohy.

No mutanti tentoraz dotiahli v nevídanom množstve a po Váhu s nimi šli dva delové člny. Slovenský útok bol odrazený. Muži vedeli, že toto bude bitka o všetko a odmietli ustúpiť. Stiahli sa sem hore na Manín a rozhodli sa brániť za každú cenu. Každý mutantí útok striedali rovnako zúrivým protiútokom a každú piad' zeme, z ktorej museli ustúpiť, mutanti niekoľko krát splácali krvou. Mutanti mali delostreleckú podporu z člnov, no frontová línia sa útokmi a protiútokmi menila tak rýchlo, že polovica ich sálv páčila do vlastných radov. Bitka, stále rovnako ako v prvých minútach, zúrila celý deň, celú noc a celý ďalší deň. Delostrelecké bombardovanie z kopca porasteneho urastenými bukmi, spravilo holú homôľu, zjazvenú krátermi. Po mutantích útokoch bol posiaty mŕtvolami. No Slováci sa stále nevzdávali. Stále na každý útok odpovedali protiútokom a každý zákop, ktorý museli opustiť, sa im neskôr podarilo znovu získať.

Druhú noc jeden z mladých obrancov, smädný, vyhladovaný, vyčerpaný a skrehnutý od zimy, si zapálil oheň. Len malý plamienok, aby si ohrial ruky. Nech sa mu netrasú, aby si mohol nabiť svoje posledné náboje do flinty.

Svetlo zbadali delostrelci na člnoch a okamžite sústredili na to miesto paľbu zo všetkých diel. V Slovenských líniah spravili prielom, cez ktorý mutanti okamžite zahájili útok. Valili sa ako vlna a akokoľvek bol udatný odpor obrancov, presila bola už nezastaviteľná. Svitania sa už žiadny z obrancov nedožil. Východ slnka odhalil, ako veľký odpor obrancov bol. Pri každom padlom ležalo desať mŕtvych mutantov. Preživších mutantov straty rozzúrili a svoju zlosť si vyvršili na mŕtvych telách. Keď sa slnko večer dotklo obzoru na západe, kopec už znovu nebol holý. Teraz sa už však k nebu netýčili koruny stromov, ale koly s napichnutými telami obrancov. Než sa úplne zotmelo mutanti si postavili pri rieke tábor na noc a na druhý deň chceli pokračovať v nájazde. Zlomiť zvyšky odporu a ukojiť si chuť na pomstu. V noci sa však strhla hrozná búrka a riekou prišla obrovská prívalová vlna, ktorá zmietla celý mutantí tábor.“

Mogh na chvíľu stratil reč. Bolo vidieť, že už nevládze stáť a pomaly sa zosunul na zem. So slzami v očiach pokračoval v rozprávaní:

„Celú bitku z druhého brehu pozorovala skupinka ghoulov. Pôvodne mali vpadnúť na mutantov od chrbta, no delové člny zmarili každý ich pokus o prekročenie Váhu. Ráno tretieho dňa búrka predošlej noci odoznela a nad krajom vyšlo slnko, ktoré plne ukázalo hrôzu napáchanú mutantami. Až vtedy sme mohli prekročiť riekou. No obrancom už sme nemali ako pomôcť. Jediná pomoc ktorú sme im poskytli bola, že sme ich posníkali z kolov a pochovali ich. Aby aspoň ich telá spočívali v pokoji, pretože, hoci to nikto nepovedal nahlas, všetci sme cítili, že blýskavica, ktorá zahubila mutantov, nebola prirodzená. To duše mŕtvych hrdinov sa nezmierili s porážkou, ale vzali si svojich protivníkov do záhrobia, kde spolu budú bojovať až do súdneho dňa.“

Mogh sa znovu odmlčal. Poobzeral sa po svojich poslucháčoch a potom už vyrovnaným hlasom dodal:

„Ako som vrazil, tento príbeh sa možno stal, možno si ho niekto vymyslel. No už sto rokov vždy, keď niekto ide bojovať do týchto končín, tak si vezme z domu kameň a noc pred bitkou ho priloží na hromadu. Pretože ak by padol, aby aspoň jeho telo mohlo spočívať pod rodnou hrudou, lebo jeho duša sa pridá k večnému boju.“

Po týchto slovách každý zo skupinky mlčky zalovil v batohu a pridal svoj kameň na hromadu. Nie, že by verili rozprávkam starého ghoulu, ale len tak pre každý prípad. Veď nakoniec nikto nevie, čo prinesie zajtrajšok a toto je noc pred bitkou...